

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.613 van 30 november 2016
in de zaak A. 218.442/XIV-36.925**

In zake: Khaled VERVAECK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Michiel Deweirdt
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Doorniksewijk 66
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de federale politie DGR/JUR
gevestigd te 1050 Brussel
Kroonlaan 145A

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 februari 2016, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van de Federale Politie van 15 januari 2016 waarbij de deliberatiecommissie heeft vastgesteld dat [verzoeker] niet de nodige competenties bezit om het beoogde politieambt (lees: hoofdinspecteur van politie) uit te oefenen”.

In hetzelfde verzoekschrift vordert verzoeker tevens dat binnen een termijn van drie maanden na het arrest een nieuwe beslissing genomen wordt en dat bij gebreke van een nieuwe beslissing binnen de vooropgestelde termijn een dwangsom van 2500 euro per maand wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 oktober 2016.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Michiel Deweydt, die verschijnt voor verzoeker, en attaché Jana Mouton, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven, behoudens wat het bedrag van de kosten betreft.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Toepassing kortedebattenprocedure

3. De bestreden beslissing is door de verwerende partij op 20 mei 2016 ingetrokken. Het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing is bijgevolg zonder voorwerp en “doelloos” geworden, als bedoeld in artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

IV. Vordering tot het toepassen van artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en tot het opleggen van een dwangsom.

4. Ter terechtzitting doet verzoeker afstand van de in zijn inleidend verzoekschrift gevorderde dwangsom doch handhaaft, met verwijzing naar artikel 36, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, het verzoek om de verwerende partij te bevelen dat een nieuwe beslissing wordt genomen binnen een termijn van drie maanden na de betekening van het tussen te komen arrest. Op de verwerende partij rust immers een rechtsplicht om te beslissen over zijn deelname aan de persoonlijkheidsproef.

Verzoeker zet uiteen dat hij met het voorliggende verzoekschrift voor de derde maal de vernietiging vordert van een beslissing waarbij de deliberatiecommissie vaststelt dat hij niet over de vereiste competenties beschikt om te kunnen toetreden tot het middenkader van het operationeel personeel van de geïntegreerde politie (hoofdinspecteur van politie), te dezen de inmiddels opnieuw ingetrokken weigeringsbeslissing van 15 januari 2016. Verzoeker ziet hierin een maneuver van de verwerende partij om de ganse benoemingsprocedure te vertragen door telkens een nieuwe beslissing te nemen, deze vervolgens in te trekken en dan opnieuw identiek dezelfde beslissing te nemen om het geduld van verzoeker op de proef te stellen in de hoop dat hij niet langer wenst door te groeien tot het middenkader.

5. Daarover op de terechtzitting bevraagd, zet de verwerende partij uiteen dat er geen sprake is van kwade trouw. Er is tussen de intrekking van de tweede beslissing (dit is op 10 juni 2015) en de derde beslissing (die op 15 januari 2016 is genomen) tijd verstreken omdat een probleem was ontstaan met de rechtsgeldige samenstelling van de selectie- en deliberatiecommissie. De lijsten op grond waarvan de leden van die commissie gekozen worden, waren niet geactualiseerd. Dat is nu wel het geval en deze lijst is - zo blijkt uit het door de verwerende partij neergelegde memorie van antwoord - goedgekeurd op 14 januari 2016. De verwerende partij verklaart ter zitting nog dat de lijsten nu in

orde zijn, zij niet de intentie heeft om niet te beslissen en de beslissing nu door een rechtsgeldig samengestelde commissie kan worden genomen.

Beoordeling

6. Verzoeker vraagt om toepassing te maken van artikel 36, § 1, eerste lid, eerste zin, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State dat luidt:

“Art. 36. § 1. Wanneer het arrest inhoudt dat de betrokken overheid een nieuwe beslissing neemt, kan de afdeling bestuursrechtspraak, waarbij een vordering in die zin is ingesteld, in dat arrest bevelen dat die beslissing binnen een bepaalde termijn moet worden genomen.”

7. Verzoeker is geslaagd voor de “beroepsproef” wat hem op 14 april 2014 wordt meegedeeld en legt op 19 juni 2014 de “persoonlijkheidsproef” af op grond waarvan de deliberatiecommissie oordeelt dat hij op dat ogenblik niet over de vereiste competenties bezit om het beoogde politieambt uit te oefenen. De eerste beslissing van de verwerende partij van 18 juli 2014 werd door haar op 5 december 2014 ingetrokken zodat bij arrest nr. 230.324 van 25 februari 2015 is geoordeeld dat het bij de Raad van State ingediende beroep tegen die beslissing zonder voorwerp was. De tweede beslissing van 2 februari 2015 werd op 10 juni 2015 ingetrokken zodat bij arrest nr. 232.316 van 24 september 2015 is geoordeeld dat (weerom) het bij de Raad van State ingediende beroep tegen die beslissing zonder voorwerp was. Omdat een beslissing uitbleef heeft verzoeker op 21 december 2015 een aanmaning gestuurd in de zin van artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State wat heeft geleid tot de beslissing 15 januari 2016 die op 20 mei 2016 opnieuw werd ingetrokken.

Verzoeker kan worden bijgetreden dat er een rechtsplicht is in hoofde van de verwerende partij om (binnen redelijke termijn) een nieuwe beslissing te nemen over verzoekers deelname aan de betrokken selectieprocedure. Die procedure moet immers binnen een redelijke termijn haar

beslag krijgen. Hoewel de hiervoor geschetste situatie waarbij het geduld van verzoeker toch wel ernstig op de proef wordt gesteld, op zijn minst ongelukkig is, blijkt uit de door de verwerende partij aangevoerde argumentatie in haar memorie van antwoord en het debat ter terechtzitting niet dat zij te kwader trouw is. Zij geeft aan dat zij de voorbije maanden moeilijkheden heeft ondervonden met het actualiseren van de lijsten op grond waarvan de commissies moeten worden samengesteld, dat zij de voorbije maanden aan het probleem van de samenstelling van de commissies heeft verholpen, dat de ledenlijsten door het bevoegd orgaan inmiddels zijn goedgekeurd, dat deze commissies, derhalve, nu rechtsgeldig kunnen worden samengesteld en opgeroepen en dat zij het nodige zal doen om met toepassing van de redelijke termijneis, over verzoekers rechtssituatie te beslissen. In die omstandigheden ziet de Raad van State op dit ogenblik nog geen reden om te dezen te veronderstellen dat de verwerende partij niet binnen een redelijke termijn na de kennisneming van dit arrest, een nieuwe beslissing zal nemen.

8. Het verzoek tot toepassing van artikel 36, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State wordt verworpen.

V. Kosten met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding

9. Verzoeker vraagt in de door hem neergelegde memorie van wederantwoord dat de verwerende partij tot de betaling van de kosten en de verhoogde rechtsplegingsvergoeding van 1400 euro wordt veroordeeld omdat er sprake is van een kennelijk onredelijke situatie: het betreft immers de derde intrekking waarbij de verwerende partij daarna telkens een bijna identieke beslissing neemt. Verzoeker “wenst dat dit spelletje pingpong dan ook ophoudt”.

10. De verwerende partij repliceert ter zitting dat de rechtsplegingsvergoeding geen sanctionerend karakter heeft.

Beoordeling

11. Artikel 30/1, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt:

“Art. 30/1. § 1. De afdeling bestuursrechtspraak kan een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.”

Er is te dezen grond om overeenkomstig deze bepaling, verzoeker een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen nu deze door de intrekking van de bestreden beslissing door de verwerende partij als de in het gelijk gestelde partij dient te worden beschouwd.

De begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding

12. Wat de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding betreft, bepaalt artikel 30/1, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omklede beslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koning voorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordeling houdt ze rekening met:

- 1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;
- 2° de complexiteit van de zaak;
- 3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.”

Deze bepaling somt de criteria op waarmee de Raad van State rekening houdt om al dan niet af te wijken van het toe te kennen basisbedrag. Deze opsomming is limitatief zodat de Raad van State niet op andere gronden mag afwijken van het basisbedrag. Verzoeker voert ter motivering van het opleggen van het maximumbedrag aan de omstandigheid dat de verwerende partij “voor de derde maal een onwettige beslissing heeft genomen”. Hij beroept zich derhalve op het voormelde derde beoordelingscriterium. Dit houdt in dat de Raad van State rekening kan houden met de kennelijk onredelijke aard van de situatie,

hetgeen een specifieke situatie is die niet kan worden gelijkgesteld met een criterium van billijkheid.

Aangezien de rechtsplegingsvergoeding er toe strekt forfaitair tegemoet te komen in de kosten en honoraria van de advocaat en dus geen sanctionerend karakter heeft, kan in het raam van dit criterium evenmin de (proces)houding van de verwerende partij in andere, voorafgaande rechtsgedingen in rekening worden gebracht. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat het enkele feit dat de verwerende partij - weliswaar voor de derde maal - tot intrekking is overgegaan, te dezen doet blijken van een “kennelijk onredelijke situatie” in de zin van de aangehaalde bepaling. Bovendien is ook in de vorige aangehaalde zaken, met toepassing van de kortedebattenprocedure, om reden dat de bestreden beslissing door de verwerende partij was ingetrokken, aan verzoeker de basisrechtsplegingsvergoeding toegekend zodat telkens forfaitair tegemoet is gekomen in de kosten en honoraria van de advocaat.

13. Uit wat voorafgaat volgt dat het basisbedrag van 700 euro dient te worden toegekend.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig november tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Kaat Leus,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Kaat Leus